

סיפור החלמה אישי

שמי חלית ואני בת 40 ואקבלת שירותי גיור המואסן מלפני כ- 15 שנה
הייל 20 אובחנתי עם הפרעת אישיות גבולית - פשוט לא רציתי לחיות...
לפני שנקלצתי במסלול הגיור, התלוצצתי אצל ההורים ובערתי סיקור המפגש
סיקור חזרה.

המשק הרבה מאוד שנים היה לי מאוד קשה, לא רציתי לחיות, לא הייתה לי
תקווה, לא ראייתי את האור בקצה המנהרה, צבר שפרט אלטאליות, משהרים
ואשפוזים..

מבחינה תעסוקתית לא רצחתי להתמיד במקומות עבודה, כל שנה הייתי
מחליפה מקום עבודה בגלל תחושה של מיצוי, שטמוס והחמרה במצב הנפשי.
אני זוכרת שנים רבות של דיכאונות, תסכולים, חוסר מוטיבציה, ניסיונות
אובדניים, התפרצויות זעם וקושי בוויסות רגשי.

כל פריצה מאיש צוות, מדריכה או מתאמת טיפול השפיעה עלי בעוצמות
לצוללות הייתי בוכה הרבה, התקשיתי לשחרר בנוסף, היה לי תמיד קושי עם
זחיית סיפוקים הייתי רוצה הכל כאן ועכשיו, בשלב מסוים עברתי לשור
בזירת לווין, צעצע מאוד אימפולסיבי, הרגשתי שאני נותנים לי להתקדם ושאיני
תקושה במקום, ערתי בכוחות עצמי כשנה וחצי במהלכה החלפתי פעמיים
מקום עבודה, במהלך השנה השנייה היה לי קשה עם תחושת הבידודות ורציתי
לעבור להתלוצץ עם שותפה בזירה לצדקה יותר, פרסמתי את הזירה להשכרה,
ולאחר שהיטעו מספר אנשים להתרשם מהזירה ולא רצו, זכור לי מקרה בו
היטעו מישהו - עוד לפני שנכנסו לזירה, אמר שהוא לא מעוניין - צבר שהביא
אותי לפרות כמות גדולה של כדורים ולזוהר על הפצוץ לחיות בעקבות
המקרה הזה, נאלצתי לחזור להתלוצץ בבית קבוצתי, בו אני מתלוצצת עם
היום.

לטם בבית הקבוצתי לא היה לי קל אני זוכרת שכל כמה ימים הייתי באה
למדריכה שלי ואומרת לה שאני רוצה לחזור לשור עם ההורים, הייתי מתקשרת
המון לאנשי צוות כולל המנהלת וכועסת הרבה.

עצם שבאה המתאמת טיפול שלי שאני מעריכה אותה שיחז איתה עשיתי את
התוכנית להפחתת אסטימיה עצמית, שמרה לקחתי כל מיני כלים לצרכי
התמודדות, במהלך הזמן הזה השתולל עם הפופאה הפסיכיאטרית, הורצנו

המון מהשיפול התרופתי וכיום אני רק עם שתי כדורים ליום. במהלך הזמן
הזה שבערתי את התוכנית להפחתה סטימה עזמית עבדתי במשאל מושן
סיפור חוזר ותוק כדי לה עם התחלתי לשמוע אל תרונה נכונה והתחלתי
לרצת במקל ולקחתי החלטה להפסיק לעשן .

השנה מסוים התלבש אצלי הרצון לעבוד בתור חונכת לעזור למתמודדים
מתוך הניסיון האישי שלי ממה שבערתי. לעזור לאנשים לרצות מהמספרים
שלהם .

החלטתי לא לוותר על החלום שלי ועם שה הייתי צריכה להילחם חיכתי
זמן ארוך ולבסוף קיבלתי אישור לתכנית של צרכנים נותני שירות: ההתחלה
היתה מאוד קשה מלאה במכשולים והפעלים ארוכים של ייאוש אבל עם שה
לא ויתרתי היו פעלים שנבערתי וחשבתי שאולי אני לא מתאימה לתפקיד.
אבל הנחישות התמדה. אמורה ותקווה. המסכת! הייתי בארבעה ראיונות
עבודה. הוצמנתי לעוד ראיונות שבולטו פעם לפני שהלעתי. נתקלתי בסטימה
קשה בחששות ובמראיינים שלא חוצרים אלי עם תשובה בפלישה שבה נפרצתי
מהשפות של צרכנים. החלטתי שאני מעזה ומתקשפת שוב למעסיקה שלא קיבלה
אותי. שאלתי אותה אם היא תהיה מוכנה לראיין אותי שוב ולתת לי
הצמנות שניה בתשובה לבק. היא שאלה אותי אם אהיה מוכנה לנסוע
לאבן יהודה והסכמתי. מיז התקבלתי לעבודה ולאחר שבוע שלפנה אלי
רצת נוספת עם הצעה לחונכות. משה התחילה עבדתי צדק חדשה.

אנשים רבים עזרו לי במהלך הצדק. מתאמת השיפול שלי. המצריכה שלי ואסת
מקצוע נוספת שאלוה אותי מעם צרכנים נותני שירות. עיקר העזרה היתה
באמורה השכללה שהם הראו לי. היום אני בתפקיד חונכת מצד כסנתיים
ומאלוה 4 מתמודדים - החלום שלי התעם.

אני מביאה את ההצלחות שלי ואת הצדק שאני מקיימת בחיי האישיים לידי
ביטוי בעבודה עם אותם אנשים. אני מבינה אותם. את המקומות בהם הם
נמצאים מתוך הניסיון שלי. מתוך תקופות שונות בחיי. טובות יותר ופחות.
אני מאוד רוצה שיליחו להתפתח כל אחד בכיוון שלו. רוצה לעזור להם
להשלים את החלומות שלהם. לחיות חיים עזמאיים מלאי משמעות להיות
האדם שהיה עם השבילי ושעדיין שרה בשבילי!

המוטו שאני הולכת איתו הוא להמשיך. כל הזמן להמשיך הלאה להאמין
שהכל אפשרי. ששם אם יש מכשול. יש צדק לעבור אותו.

מאילה אחת: אמורה

בימים אלה אני לקראת סיום קורס של ציכנים נותני שירות בעלי ידע
מניסיון בקריה אנוני .

כיום , אני משתתפת בקבוצת DBT ומקבלת כלים וציכים התמודדות נוספים.

לאחרונה התחלתי לשקול שוב את האופציה לעבור לזירה עם עוד שתי
שותפות

ובלי תקווה שטם זה יצליח...